

banky podané na nss odkladný účinek, poněvadž bez tohoto opatření byl by účel stížnosti zmařen, a není obavy, že by vznikla nepoměrná újma pro výkon usnesení. V usnesení uvedeno, že proti němu není samostatného opravného prostředku.

Uvažuje o stížnosti do tohoto usnesení podané, musil se nss zabývat nejprve námitkou, že nař. rozhodnutí je zmatečné, poněvadž vydáno bylo předsedou rozhodčí komise a nikoliv senátem, složeným podle § 26 zák. o záv. výborech. Nss uznal námitku tuto důvodnou. O tom, má-li mít stížnost, podaná k nss-u, odkladný účinek či nikoliv, platí speciální předpis § 17 zák. o ss, který ustanovuje, za jakých předpokladů může býti povolen odkladný účinek pro rozhodnutí, proti němuž podána byla stížnost na nss.

Podle tohoto předpisu rozhoduje o přiznání odkladného účinku úřad správní, jímž podle konstantní judikatury je onen úřad správní, který vydal rozhodnutí nař. stížností k nss-u (srov. Boh. A 6296/27, 7103/28 a 9546/31). Tímto úřadem v daném případě je však podle § 26 zák. o záv. výborech celé kolegium rozhodčí komise a nikoliv její předseda. Měla proto o přiznání odkladného účinku stížnosti na nss rozhodnouti rozhodčí komise v senátu složeném podle ustanovení § 26 zák. o záv. výborech a nikoliv pouze předseda tohoto senátu. Poněvadž působnost rozhodčí komise v tom směru je stanovena výslovným předpisem zákona, nelze jako subsidiární právní normy dovolávat se ustanovení § 524 civ. řádu soud., neboť podle § 35 odst. 2 vl. nař. č. 2/1922 Sb. lze předpisů tohoto řádu o jednání před soudy okresními použít pro jednání před rozhodčími komisemi jen potud, »pokud není nic jiného stanoveno«, kterýžto předpoklad zde však chybí. Netřeba proto ani zkoumati, zda na základě předpisu § 524 civ. ř. soud. byl by skutečně předseda rozhodčí komise oprávněn sám o přiznání odkladného účinku rozhodnouti.

Z důvodů těch bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.985.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em. — Řízení správní: I. Připojením podpisu starosty obce, který je advokátem, na stížnosti obce na nss je vyhověno požadavku § 18 odst. 3 zák. o ss, třebaš při podpisu starosty není výslovně uvedena jeho vlastnost jako advokáta. — II. I před zákonem z 15. února 1867 č. 13 z. z. čes. byl jak český, tak německý text zemských zákonů českých, náležitě publikovaných, stejně autentický. — III. I za účinnosti zák. č. 76/1919 Sb. jest k odvolání do sistačního opatření podle § 102 obec. zřiz. čes. oprávněno obecní zastupitelstvo, nikoliv obecní rada.

(Nález ze dne 21. června 1935 č. 16.877/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 2218/23, 4369/25, 6788/27; ad III. Boh. A 2218/23.

V ě c: Město F. proti zemskému úřadu v Praze o legitimaci rekursní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Městské zastupitelstvo ve F. usneslo se v zasedání dne 9. června 1931 na systemisaci služebního místa předního dělníka v městském úřadě v II. platové stupnici. Okr. výbor ve Falknově toto usnesení schválil ve schůzi dne 30. června 1931. Okr. hejtman ve Falknově výměrem z 9. prosince 1931 toto usnesení měst. zastupitelstva podle § 102 obec. zřiz. zastavil, poněvadž odporuje předpisu § 212 zák. č. 103/1926 Sb.

Z tohoto výměru podal starosta města F. na základě usnesení měst. rady z 28. prosince 1931 odvolání k zem. úřadu. Odvolání odmítl okr. úřad ve Falknově výměrem z 20. září 1932 podle § 78 vl. nař. č. 8/1928 Sb. jako nepřípustné pro nedostatek legitimace měst. rady k podání odvolání, neboť proti dozorčímu zásahu okr. úřadu podle § 102 obec. zřiz. může podat odvolání jen obecní zastupitelstvo. V tomto případě však se na podání odvolání usnesla měst. rada.

Odvolání podané obcí města F. zem. úřad v Praze nař. výměrem zamítl s poukazem na důvody výměru okr. úřadu, k nimž podotkl, že v českém znění § 102 obec. zřiz. vyhrazuje se právo odvolací výslovně jen obecnímu zastupitelstvu.

Jednaje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí obcí města F., zabýval se nss nejprve návrhem žal. úřadu, obsaženým v odvodním spisu, aby stížnost byla odmítnuta podle §§ 21 a 18 zák. o ss, poněvadž není podepsána advokátem, zmocněným k zastupování obce usnesením obecního zastupitelstva podle § 34 č. 4 obec. zřiz. Návrhu tomu nemohl nss vyhověti, neboť stížnost je podepsána Drem Heřmanem B. sice s vyznačením jeho funkce jako starosty města, ale na první straně stížnosti se výslovně uvádí, že stížnost podává obec města F., zastoupená starostou Drem Heřmanem B., advokátem ve F. Že Dr. Heřman B. je advokátem ve F., bylo nss-em zjištěno ze seznamu advokátů, vydaného advokátní komorou v Praze, a není ostatně ani žal. úřadem popřeno. Má-li žal. úřad za to, že advokát, jehož podpisu podle § 18 zák. o ss na stížnosti jest vždy zapotřebí, musí býti stranou ustanoven za zmocněnce k vedení sporu, k čemuž jedině podle § 34 č. 4 obec. zřiz. by bylo u obce třeba usnesení obecního zastupitelstva, není tento názor správným. Ustanovení § 18 odst. 3 zák. o ss sleduje jen ten účel, aby stížnosti k nss-u byly vyhotovovány ve formě i obsahu odpovídajícím zákonu, a signování stížnosti advokátem, předepsané tímto ustanovením, nepředpokládá nutně, že advokát stížnost podepisující je stranou zmocněn, aby ji zastupoval. Pak dlužno však uznati, že jest tu vyhověno předpisu § 18 zák. o ss, podle něhož stížnost musí býti podepsána advokátem. Že Dr. Heřman B. při svém podpisu výslovně se neoznačil jako advokát, je s hlediska ustanovení § 18 zák. o ss za uvedeného skutkového stavu nerozhodno.

O námitkách stížnosti obce města F. uvážil pak nss toto:

Ve stížnosti se namítá v podstatě, že české obecní zřízení z roku 1864 má autentický text německý, je tedy český text pro výklad obsahu usta-

novení § 102 obec. zřiz. nerozhodný a nemůže české znění ostatně mít jiný obsah než německé. Dále uvádí stížnost, že slovo »obecní zastupitelstvo« v § 102 obec. zřiz. je uvedeno jen v té souvislosti, že, učinilo-li obecní zastupitelstvo usnesení, kterým překročilo hranice své příslušnosti nebo jednalo proti platným zákonům, je okr. úřad oprávněn a povinen zakázat výkon takového usnesení, proti čemuž je přípustný rekurs k zem. úřadu. Z toho nelze dovozovati, že tento rekurs musí býti podán také od obecního zastupitelstva, neboť sítací usnesení podle § 102 obec. zřiz. je postižena obec sama, a to ani větší ani menší měrou než v jiných případech, kde je odvolací právo měst. rady nepochybné. Že měst. rada je jediným orgánem povoláním ve všech případech podávati odvolání, je patrné z § 51 obec. zřiz. a § 7 novely k obec. zřiz.

Nss nemohl tomuto stanovisku stížnosti přisvědčiti.

Není správný předpoklad stížnosti, že české obecní zřízení (zák. ze 16. dubna 1864 č. 7 z. z.) má autentický text pouze německý. Před zák. z 15. února 1867 č. 13 z. z. čes., jímž byl prohlášen jak český, tak i německý text norem, publikovaných v zemském zákoníku, za stejně autentický, nebylo výslovného ustanovení, který text při zákonech zemských je autentický; takové ustanovení bylo vydáno cís. patentem z 27. prosince 1852 č. 260 ř. z. jen v příčině zákonů a nařízení, vyhlášených v zákoníku říšském, a to v tom smyslu, že za autentický má býti považován text německý. Platila tedy o samostatných publikacích věstníků vlád zemských, tvořících podle cís. pat. z 27. prosince 1852 druhou jejich část, o nichž bylo tímto patentem stanoveno, že se vyhlášky ty mají státi v jazycích zemských, tatáž zásada, která ve smyslu § 1 cís. patentu ze 4. března 1849 č. 153 ř. z. platila až dosud také o publikacích v zákoníku říšském, že totiž všechny texty jest pokládati za stejně autentické. Cís. patent z 1. ledna 1860 č. 3 ř. z. nařídil toliko vydávati nařízení zem. vlády v jazycích zemských (§ 4) a cís. nař. ze 17. února 1863 č. 19 ř. z. stanovilo totéž v příčině zákonů zemských. Nebylo-li tedy stanoveno, který jazykový text je autentický, pak dlužno přihlížeti ke všem textům způsobem stejným, čili dlužno považovati všechny jazykové texty za stejně autentické (srov. Pražák: Rakouské právo ústavní: Ústava obecní, str. 28 a násl.). Z právního názoru, že oba texty (český i německý) obecního zřízení českého z roku 1864 jest považovati za autentické, vycházel nss také v nář. Boh. A 2218/1923, na něž poukázal i v nář. Boh. A 4369/1925, 6788/1927 a j.

Jsou-li však oba texty (český i německý) čes. obec. zřízení stejně autentické, pak dlužno v případech pochybných vyložiti jeho ustanovení srovnáváním obou textů podle jich znění a smyslu, kterážto zásada došla výrazu také v nahoře již cit. zák. z 15. února 1867 č. 13 z. z. čes.

V odst. 2 § 102 českého znění obec. zřiz. se praví, že ze zákazu okr. úřadu politického, aby se usnesení, jímž obecní výbor vystoupil z mezí své působnosti nebo jež se přičií zákonům, nevykonávalo, »může výbor k místodržitelství rekurs vzíti«, naproti tomu německý text zní: »wogegen der Rekurs an die Statthaltereı offen steht«.

Dává-li se tedy v českém textu výslovně právo odvolací obecnímu výboru, který nyní za účinnosti § 1 zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. se zove obecním (městským) zastupitelstvem, a nevylučuje-li text německý výklad, ke kterému vede české znění, pak nelze souditi jinak, nežli, že ve smyslu předpisu § 102 obec. zřiz. skutečně jen obecní zastupitelstvo je k rekursu proti zastavení svého usnesení legitimováno. Poněvadž pak jde o záležitost podle zákona výslovně vyhrazenou zastupitelstvu, trvá tento stav i za platnosti zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. (srov. Boh. A 2218/23).

Právní názor žal. úřadu je tedy ve shodě se zákonem.

Č. 11.986.

Stavební právo (Čechy): I. K tomu, aby bylo třeba stav. povolení ke zřízení hrazení proti ulici (§ 27 stav. ř.), není třeba, aby ulice byla již odevzdána veřejnému užívání; stačí, že dotyčná plocha byla platným plánem polohy určena pro zřízení veřejné ulice. — II. Odkáže-li stav. úřad, rozhoduje o nutnosti stav. povolení ke zřízení hrazení k ulici, nárok obce na bezplatné postoupení pozemku na ulici na zvláštní řízení podle § 25 stav. ř., nejde o rozhodnutí podle § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 21. června 1935 č. 16.910/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 4217/24, 5266/26.

Věc: František J. v P. (adv. Dr. Frant. Jirsa z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Oznámení st-le, majitele domu čp. . . v P. u H., že hodlá stavěti náhradní betonový plot podle dvora a na hranicích pozemku čsl. státních drah, nevzala městská rada v P. usnesením z 18. září 1931 na vědomost a zakázala st-li stavbu plotu. Jako důvod uvedla měst. rada, že podle schváleného polohopisného plánu má býti zřízen plot, směřující do veřejné ulice, a v takových případech nestačí podle § 27 stav. řádu pouhé oznámení, nýbrž musí býti zažádáno o stavební povolení; kromě toho uvedla měst. rada, že pozemek, který hodlá st-l oplotiti, není jeho vlastnictvím, neboť protokolárním prohlášením parcelantovým byl již při povolení parcelace bezúplatně odevzdán do veřejného statku. St-l byl zároveň vyzván, aby podle dalšího závazku parcelačního protokolu, resp. i stav. protokolu neprodleně zavedl příslušný knihovní pořádek, a to vlastním nákladem.

Odvolání st-lovo bylo výměrem okr. úřadu v Hradci Králové z 9. srpna 1932 zamítnuto. V důvodech uvedl okr. úřad, že plot nalézá se při t. zv. ulici Opatovické, která nejen že je zakreslena do platného plánu polohy, jak odvolatel sám doznává, nýbrž, které je i veřejností používáno. Jde tedy o hrazení při ulici ve smyslu § 27 stav. řádu. Závazky, uložené parcelantovi při parcelaci, přešly na právní nástupce